

Warszawa, 30 czerwca 1934 r.

URZĄD PATENTOWY

A 63 c 9/22

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20012.

Kl. ~~77 b, 15/31.~~

77 b 9/22

Artur Lehmann
(Bielsko, Polska).

Przestawne szczęki do nart.

Zgłoszono 15 marca 1933 r.
Udzielono 18 kwietnia 1934 r.
Pierwszeństwo: 21 marca 1932 r. (Niemcy).

Przedmiot niniejszego wynalazku dotyczy wiązadła narciarskiego z przestawnymi szczękami palcowymi, służącego do dobrego i pewnego osadzenia bucika w szczękach i równocześnie trwałego i silnego uchwytu szczęk po ich dociągnięciu.

W celu możliwie dokładnego dopasowania szczęk używa się śrub nastawnych, znanych w różnych rodzajach wiązadeł narciarskich, a używanych do tych samych celów. Nowość urządzenia według niniejszego wynalazku w porównaniu ze znanymi dotychczas szczękami przesuwными polega na tem, że obok możliwości przestawiania osiąga się możliwie trwałą stałość poszczególnych części łączących, odpornych

na samoczynne przestawianie i rozluźnianie, w przeciwieństwie do znanych innych wiązadeł tego rodzaju.

Poza tem wielką przeszkodą jest silne rdzewienie śrub nastawnych przy użyciu śrub nakrętkowych, używanych do tych samych celów w innych wiązadłach. Tym niedomaganiom zapobiega skutecznie urządzenie według niniejszego wynalazku w ten sposób, że z jednej strony połączenie szczęk i śrub uzyskane jest nie wskutek zażebienia czołowych brzegów albo przez użycie śrub i nakrętek, lecz wskutek zażebienia powierzchni płaszczyznowej, które obejmuje mniej więcej jedną czwartą część obwodu śruby i tworzy z nią razem napęd

ślimakowy, obejmujący koło ślimakowe do połowy. Aby przytem otrzymać możliwie stałe połączenie poszczególnych części ruchomych po dopasowaniu szczęk, co jest nadzwyczaj ważnem wymaganiem przy każdym wiązadle narciarskiem, oprócz śrub nastawnych są umieszczone śruby dociągające, które wraz z odpowiednim kształtem górnej płyty pokrywowej tworzą łożyska, a zarazem umożliwiają przez swe działanie klinowe ściśnięcie poszczególnych części. Dzięki temu daje się uzyskać bez wszelkich trudności tak wielkie tarcie górnej i dolnej płyty pokrywowej na szczęki i śruby nastawne, że się osiąga taką stałość, która i przy największem obciążeniu, jakie powstaje przy stromym zjeździe, przeciwstawia się rozluźnieniu.

Ażeby móc utrzymać trwałą stałość szczęk przez dłuższy czas, szczęki są pomiędzy swemi zazębieniami cokolwiek szerzej rozstawione, aniżeli odstęp pomiędzy obustronnemi śrubami nastawnymi, tak że tworzą one między sobą luz i pozwalają także po użyciu jeszcze na dociągnięcie. Zazębienie płaszczowe w podanem wykonaniu pozwala na wytłoczenie za jednym naciskiem gwintu równocześnie po obu stronach szczęk i to dokładniej, aniżeli innym sposobem. Dzięki tłoczeniu uzyskuje się w pewnej mierze ulepszenie materiału, co jest także bardzo ważną zaletą. Osiągnięcie żadanego, czystego i głębokiego gwintu jest możliwe tylko drogą tłoczenia, zależy bowiem na tem, ażeby zakończenia krawędzi końcowych szczęk były zaokrąglone, co przy nacinaniu nie dałoby się osiągnąć. Szczególnie ważne jest to, że śruby nastawne spoczywają przytem dokładniej i pewniej w gwincie i tylko w ten sposób może być osiągnięte prawdziwie trwałe i stałe dociskanie gwintów względem siebie.

Na rysunku przedstawiono wiązanie według niniejszego wynalazku.

Fig. 1 przedstawia widok szczęk z boku

i częściowo w przekroju podłużnym, fig. 2 — widok zgóry przy odjętej płycie pokrywowej, fig. 3 — przekrój częściowy, przedstawiający śrubę przytrzymującą w powiększeniu.

Płyta podstawowa *a*, spoczywająca na płozie narty, posiada dwa rowki poprzeczne w celu osadzenia obydwóch śrub nastawnych *b*. W wykonaniu, przedstawionem na rysunku, śruby nastawne są zabezpieczone przeciwko przesunięciom bocznym w ten sposób, iż obydwa ich łby *b1* i *b2* spoczywają we wcięciach dolnej płyty *a*. Pomiedzy temi łbami spoczywają obie szczęki palcowe *c*, które po obu szerszych stronach *c1* i *c2* są zaopatrzone w tłoczone osłony gwintów, które obejmują mniej więcej jedną czwartą obwodu gwintu śrub nastawnych.

Szczęki *c* spoczywają obustronnie wraz z osłonami gwintów w ten sposób na śrubach nastawnych *b*, że nie dotykają dolnej płyty *a*. Górna płyta pokrywowa *d* jest zaopatrzona po obu stronach we wklęsnięcia *d1—d2*, tak wykonane, że śruby nastawne *b* częściowo w nich spoczywają i jeszcze zgóry są przykryte. Śruby przytrzymujące *e1* są przytem tak umieszczone obok śrub nastawnych, że ich łby spoczywają w zagłębieniach płyty górnej, przylegając równo do wklęsnięć dla śrub nastawnych, przyczem dociągane stożkowemi łbami podpierają śruby nastawne. Zapomocą środkowych śrub przytrzymujących *e* także szczęki zostają wciskane klinowo pomiędzy śruby nastawne, skutkiem czego zostaje osiągnięte zupełnie stałe połączenie płyty pokrywowej, śrub nastawnych i szczęk, odpowiadające największym wymaganiom.

Szczęki dopasowuje się do bucika narciarskiego przy cokolwiek rozluźnionych śrubach przytrzymujących, zapomocą śrub nastawnych *b*, które szczęki te obustronnie rozszerzają lub zwężają, zależnie od kształtu podeszwy. Gdy wszystkie śruby

przytrzymujące *e* są silnie napięte, przesunięcie szczęk jest wykluczone.

Zastrzeżenia patentowe.

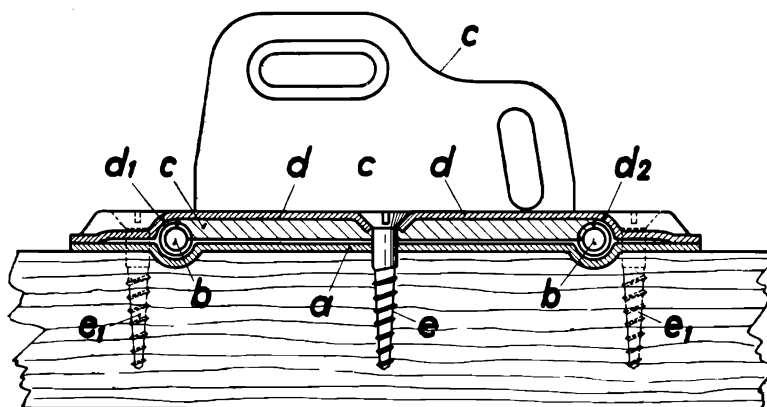
1. Przystawne szczęki do nart, nastawiane zapomocą bocznych śrub nastawnych, znamienne tem, że od szerszej strony tworzą osłony, obejmujące około czwartej części obwodu gwintu śrub nastawnych, przyczem, leżąc luźno względem płyty podstawowej na obydwóch śrubach nastawnych (*b*), są wciskane zapomocą śrub

przytwierdzających (*e*, *e1*) pomiędzy śruby nastawne.

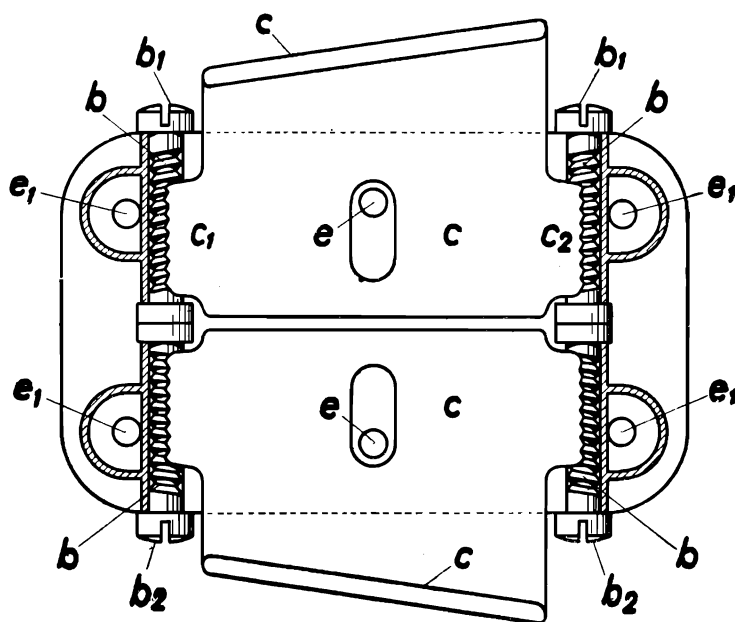
2. Przystawne szczęki do nart według zastrz. 1, znamienne tem, że śruby przytrzymujące (*e1*) swemi łbami lub za pośrednictwem płyty pokrywowej ściskają razem szczęki i śruby nastawne.

3. Przystawne szczęki według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że w osłonach śrub nastawnych są wytłoczone uzębienia.

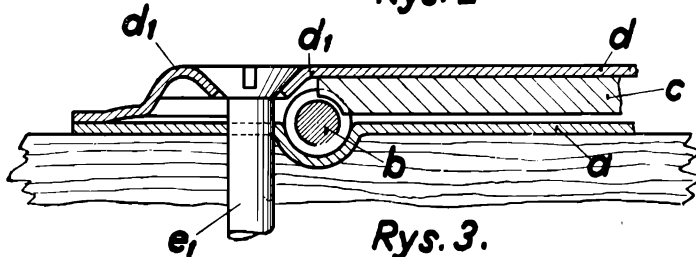
Artur Lehmann.

Rys. 1

Rys. 2

Rys. 3.